

TATA

Tekst, muziek, uitvoering: Kiki Schippers

er waait een vreemde wind
van de Noordzee over land
en dat ziet zelfs een kind
het vervuilt ook elke krant

en zelfs op elke radio zit wel ergens ruis
het sijpelt via grondwater binnen bij ons thuis

het is een groot en onvermoed
maar gitzwart vuil geweten
het brandt op onze tong
en het druipt uit al ons eten

het is een stof waarvan ik stik
het onteigent al mijn zijn
cynisme is een eeuwig doods refrein

hoe kan een mens zonder vertrouwen
hoe hoe
hoe kan hij aan een wereld bouwen
hoe hoe
met blote handen om zichzelf heen gevouwen

de bomen langs de weg
lijken gered maar voor heel even
tot weer een nieuw rapport
het doodsvonniss komt geven

en de buitenlandse grootmacht
met een loodzwaar grijs bedrijf
ziet de mens als schuld
zonder longen in het lijf

we boren in de zee
heel het land gevuld met gaten
we vullen onze maag
met het slaan van meer hiaten

het is een stof waarvan ik stik
die ik niet langer verdraag
heel het land wordt overdekt
door een dikke teflonlaag

hoe kan een mens zonder vertrouwen hoe hoe
hoe kan ie aan de wereld bouwen hoe hoe
met blote handen om zichzelf heen gevouwen

de walrus, de dolfijn
hun terreinen naar de klote
het hert en ook het zwijn
worden zomaar afgeschoten

het blauwtje in de berm
de wolf en zelfs de hop
als een rivierkreeft schrokt potentie alles op

provincies planten datacenters
grijze blokken zonder ramen
als we niets meer kunnen zien
hoe doen we het dan samen?

hoe kan een mens zonder vertrouwen
hoe kan ie aan de wereld bouwen
hoe kan een mens zonder vertrouwen
hoe
hoe
hoe kan hij aan een wereld bouwen
hoe
hoe
met blote handen om zichzelf
en alleen zichzelf heen
gevouwen